

Kuyruklu Kuş

– berberce · 12 Mart 2026

O sıcak sobamızın yanında ailecek dinlenirken huzurumuzu kaçıranlar olurdu. Sağa sola koşuşur, çığlık atar ve yardıma çağırırdık:

"Aha, işte orada gördüm!"

"Nereye gitti, nereye gitti?"

"Hani, gösterin onu bana; başını ezeceğim!"

"Kapan nerede? Getirin onu çabuk, gösterelim gününü!"

"Şu deliğe girdi. Çok korkunçtu, mısira benzer dişleri vardı."

Onlara kuyruklu kuş derdik hem akıllıdırlar hem zeki hem de hareketlidirler. Metal yaylı kapanlar vardı, ortasına küçük bir peynir konur, peyniri yemeye çalışırken yay atar ve kafasından sıkıştırırdı. Ahşap ve canlı yakalayan tuzaklar da vardı; fakat bir sefer kurtulan bir daha yakalanmazdı. Sonra yapışkanlar çıktı, sert bir yüzeye sürülür, üzerine basanlar debelene debelene can verirdi. Evimizin ve ahırımızın dört köşesi hep tuzaklarla doluydu. Herkesin bildiği o yeşil buğday zehirini de tavuklarımızın ulaşamayacağı yerlere atardık.

Bütün bu tuzaklardan daha etkili bir yöntem daha vardı: beyaz, uslu ve temiz kedimiz. Gündüzleri ocak başında yatar, geceleri sabaha kadar avlanırdı. Misafir geldiğinde odaya girmezdi. Seslendiğimizde kilometrelerce uzakta da olsa miyavlaya miyavlaya, koşa koşa gelip ayaklarımıza sarılırdı.

Bu kedimiz "kuyruklu kuş" dediğimiz farelerin canına okuyordu.